

CARTER BRANIL SVOJEGA SODELAVCA BRZEZINSKEGA

V Havani in Moskvi so v zadnjem času krivili predsedničkovega svetovalca za narodno varnost Brzezinskega za tršo politiko predsednika Carterja proti Kubi in Sovjetski zvezi. Predsednik Carter je pretekli petek odgovoril obema, da je on tisti, ki odloča o mednarodni politiki ZDA in zato tudi nosi za njo vso odgovornost.

FORT WORTH, Teks. — Predsednik Carter je tekom svojega dvodnevnega obiska v Teksasu povedal jasno in odločno, da je on sam tisti, ki odloča o mednarodni politiki ZDA na temelju predlogov in nasvetov svojih sodelavcev, zato tudi sam nosi polno odgovornost za njo. Sovjetsko zvezo in Kubo je obdoli, da iščeta "grešne kozle" med njegovimi svetovalci. Zbranim poslušalcem, ki so ga vneto pozdravljali, je izjavil: "Mi ne bomo dopustili Sovjetski zvezi, da bi nas porivala sem in tja!" Ti so to izjavo sprejeli z velikim odobravanjem.

Carter je odgovoril na vprašanje o zadnjih izjavah Moskve in Havane in njunih napadov na Zbigniewa Brzezinskega, njegovega glavnega svetovalca za vprašanja narodne varnosti, kot početnika in krivca za "trdo" politiko napram Sovjetski zvezi.

Predsednik ZDA je zanikal vsako nesoglasje med svojimi svetovalci za mednarodno politiko, razlagajoč: "Na nesrečo iščejo v naši deželi nekatere skupine posebnih koristi, ki jim ni všeč to, kar sem jaz odločil — in jaz sem predsednik in jaz

odločam — vedno grešne kozle ali nekoga, ki ga lahko napadamo, ne da bi napadali mene osebno. Jaz mislim, da to ni pošteno in prav gotovo ni prav za Sovjetsko zvezo in Kubo, da skačeta v dr. Brzezinskega, ko sem vendar jaz tisti, ki kroji politiko potem, ko je prejel nasvet od njega in drugih."

V svojih izjavah tekom obiska v Teksasu je bil Carter odločnejši in trši, kot državni tajnik C. R. Vance v zadnjih dneh, ko je skušal končati javno razpravljanje med Washingtonom in Moskvo ter ustvariti med obema mirnejše ozračje.

Predsednik ZDA je posebej izjavil, da ZDA ne bodo posegle vojaško v Afriko.

Predsednik Carter je govoril tudi o inflaciji, ki jo je označil za najvažnejše trenutno vprašanje naše dežele in obljubil vztrajno in dosledno nadaljevanje boja proti njej. Priznal je, da na nagel uspeh na tem polju ni mogoče računati, zato je napor še važnejši in potrebnejši. Napovedal je, da bo uporabil "vse vire, ki so mu na razpolago, vključno veto" za omejitev vzletnih izdatkov kot sredstva v boju proti inflaciji.

Turčija je podpisala sporazume s Sovjetsko

Predsednik turške vlade Ecevit je v Moskvi podpisal pretekli petek s Sovjetsko zvezo politični, gospodarski in kulturni sporazum. MOSKVA, ZSSR. — Belent Ecevit je tekom svojega uradnega obiska v glavnem mestu podpisal s Sovjetsko zvezo sporazum o političnem, gospodarskem in kulturnem sodelovanju, pa izjavil, da Sovjetska zveza ni ponudila Turčiji vojaške pomoči in za to tudi ni bila prošena.

Ta njegova pripomba je imela po vsem sodeč namen zagotoviti turške zavezništvo v NATO, da novi sporazumi s Sovjetsko zvezo ne bodo oslabili turške udeležbe v obrambi NATO.

Sovjetska zveza se je prizadevala za izboljšanje odnosov s Turčijo, svojo južno sosedo, odkar je ta prišla navzkriž z ZDA in drugimi zavezniki v NATO, ko je poslala svoje čete na Cipr in njegov dober del zasedla leta 1974. ZDA so zaradi tega ustavile Turčiji vso vojaško pomoč, kar je vodilo do ohlavitve odnosov med obema. Nekateri so hoteli videti v Ecevitovem obisku v Moskvi pritisek na ZDA, kar pa je predsednik turške vlade javno zanikal.

Ko so na tiskovni konferenci vprašali Ecevita, kako dolgo bo čakal na ameriško vojaško pomoč, predno bo to iskal drugod, je Ecevit odgovoril: "Zdaj, ko so znamenja upanja v kongresnih krogih ZDA, mislim, da naj ne govorim o negativnih predpostavkah."

Predsednik ZDA Carter je na svoji tiskovni konferenci pred časom dejal, da je ukinitve zaopre dobav orožja Turčiji "najvažnejša in najnujnejša zunanje-politična odločitev, ki jo mora napraviti zakonodajna telesa sedanega zasedanja".

V imenu Sovjetske zveze je sporazume podpisal predsednik vlade Aleksej N. Kosygin.

Oglašajte v Ameriški Domovini! S tem boste pomagali sebi in svojemu slovenskemu listu!

Vrtina je bila prazna

Dosedanja vrtanja na kontinentalni plošči v Baltimore kanjonu niso našla na znatnejše količine naravnega plina ali olja.

NEW YORK, N.Y. — Continental Oil Corporation je 14. aprila začela vrtati v morsko dno 77 milj vzhodno od Atlantic Cityja, N.J. Ko je vrtina dosegla 12.000 čevljev, niso odkrili nobene količine naravnega plina ali olja. Družba ima v načrtu še nova vrtanja, dokler ne bo področja glede možnosti nahajališč naravnega plina in olja dokončno prečlenila. Prva, prazna vrtina je stala 4 milijone dolarjev.

Vrtanje v kontinentalno ploščo ob vzhodni obali, zlasti v Baltimore kanjonu, skrbno spremljajo. Ko omenjena vrtina ni dosegla niti polovice predvidene globine, je neki predelavec dejal, da je "obetavna" in takoj so poskočile delnice Continental Oil na borzi. Družba je objavila, da vest ni točna, da za enkrat ni mogoče reči še nič točnega. Da je vrtina "prazna", je družba razkrila, ko stvarno še ni bil niti dosežen postavljen cilj.

Oljni strokovnjak P. L. Dodge od Merrill Lynch je dejal, da ena prazna vrtina še ne pomeni konca upanja na najdbo olja in naravnega plina v Baltimore kanjonu, kjer bi naj po cenitvah strokovnjakov zvezne vlade bilo 800 milijonov olja in do 13 milijonov kubičnih čevljev naravnega plina.

Exxon Oil, ki ima v zakupu največje področje Baltimore kanjona, je začela vrtati koncem marca in je dosegla sedaj globino okoli 12.000 čevljev. Name-rava vrtati do 14.000 čevljev, kar bi naj dosegla okoli 1. julija. Vrtata tudi Houston Oil & Minerals ter Texaco, Gulf pa se pripravlja na začetek vrtanja v juliju.

Strokovnjaki opozarjajo, da tudi če olje ob vzhodni obali pod morjem najdemo, bo minilo 7 do 10 let, predno bo tega mogoče črpati. Geološki sestav kaže na verjetnost nahajališč olja, toda dokler to ni res najdeno, ne pomeni veliko.

VANCE BO GOVORIL Z DAYANOM IN KAMELOM

Državni tajnik Cyrus R. Vance je predložil razgovor z zunanjima ministroma Izraela in Egipta. Mondale bo obiskal Sadata.

CYRUS VANCE

WASHINGTON, D.C. — Državni tajnik Cyrus R. Vance je predložil pretekli teden, da bi končal zastoj pri reševanju spora na Srednjem vzhodu sestanek in razgovore z zunanjima ministroma Izraela in Egipta. Z vsakim hoče razpravljati posebno, nato pa tudi z obema skupaj. Razgovori bi naj bili predvidoma v Londonu, glavnem mestu Velike Britanije, 9. julija 1978.

Podpredsednik ZDA Walter F. Mondale, ki se bo udeležil proslave 30-letnice neodvisnosti Izraela v dneh 29. junija do 3. julija v Izraelu, se bo na poti od tam domov ustavil v Egiptu in se v Aleksandriji sestal s predsednikom Egipta Sadatom na daljši razgovor.

Ti sestanki in razgovori naj bi pokazali jasnejše, kakšne so stvarne možnosti za obnovo pogajanj med Izraelom in Egiptom za iskanje miru na Srednjem vzhodu v okviru prizadevanj, ki jih je začel egiptski predsednik Anvar Sadat v lanskem novembru, ko je prišel na obisk v Jeruzalem.

Državni tajnik Vance bi rad pripravil Egiptu do tega, da bi predložil svoje lastne poglede na bodočnost zahodnega brega Jordana in Gaze kot odgovor na stališče, ki ga je v tem zavzel Izrael. V Kairu vidijo rešitev v močnejšem naporu in odločnej-

Iz Clevelanda in okolice

Romarjem v Lemont—

Romarji v Lemont v dneh 1., 2. in 3. julija naj se zberejo v soboto zjutraj ob 6.30 pri Marji Vnebovzeti, ob 6.45 na vogalu 222. ceste in Miller Ave., ob 7. na vogalu 200. ceste in Miller Ave. ter ob 7.15 nasproti Baragovega doma na St. Clairju. Romarji so prošeni, da so na mestu ob napovedanem času. Če ima kdo kako posebno vprašanje, naj se obrne na dotičnega, pri katerem se je prijavil. V Clevelandu se vrnejo romarji v ponedeljek nekako ob sedmih zjutraj.

Prodaja peciva—

Posvetovalni odbor uslužbenec Slovenskega starostnega doma na Neff Road priredi prodajo peciva v petek, 30. junija t.l. v Slovenskem delavskem domu na 15335 Waterloo Road od 2. popoldne dalje. Ves čisti dobiček gre v korist prebivalcev Doma. Prodajali bodo fino domače pecivo, razne kruhe, krofe in druge sladice. Podprite to zaslužno prizadevanje!

Darilo Slovenski šoli—

Družina g. Jožeta Kristanca je darovala v spomin na pokojnega sina \$25 Slovenski šoli sv. Vida. Ta se za darilo najlepše zahvaljuje.

Kucinich opustil

nadaljne prizive—
Mestni župan D. J. Kucinich je opustil priziv na Vrhovno sodišče ZDA in sprejel volitve za njegov odpoklic. Na tiskovni konferenci pretekli petek popoldne je dejal: "Jaz pravim, dajte volitve za odpoklic. Jaz jih bom sprejel in dobil. Jaz bom znova združil mesto!"

Brivnica bo zaprta

od 1. do 5. julija—
Brivnica Johna Petrica na 733 E. 185 St. bo od danes do vključno petka, 30. junija, odprta vsak dan, od sobote 1. julija do vključno 5. julija pa bo zaprta.

V bolnišnici—

Znani rojak Matevž Tekavec je v Woman's bolnišnici na 1940 E. 101 St., soba št. 408. Obiski so dovoljeni.

RDEČI BRIGADIRJI V TURINU BILI OBDOJENI

TURIN, It. — Po treh mesecih sodnega razpravljanja, ki so ga Rdeče brigade ponovno skušale prekiniti ali celo končati z nasilji je porota po petih dneh premišljanja spoznala obtožene rdeče brigadirje za krive, naker so bili ti obsojeni. Sodba je bila razglašena v petek v tujakšnjem sodišču.

Renato Curcio, ki je znan kot ustanovitelj Rdečih brigad, je bil obsojen na 15 let zapor, enako kazni je dobil Pietro Bassi, med tem ko so bili ostali trije glavni obtoženci Pietro Bertolazzi, Alberto Franceschini in Paolo Maurizio Ferrari kaznovani z zapornom od 13 do 15 let.

Med petimi odsotnimi obtoženci sta dva obtožena sodelovanja pri ugrabitvi Alda Mora, Prospero Gallinari je dobil 10 let zapor, Mario Moretti pa 5 let.

Obtoženi niso marali zapustiti svojih jetniških celic, ko so del Ghani in polk. Ali Shiba, bili pozvani pred sodnika, da slišijo svojo obsodbo.

Novi grobovi

Anton Miklavcic

Preteklo soboto popoldne je umrl v St. Luke's bolnišnici 69 let stari Anton Miklavcic s 3751 E. 96 St., rojen v Clevelandu, bivši tajnik SDD na Prince Avenue in njen "mož leta" 1961, dovec po leta 1969 umrli ženi Alice, oče Anthonyja, Josepha, Carol in Kathleen Wheeler, 2-krat stari oče, brat Mary, Josephine, Louise Eppich, pok. Ann in pok. Josepha. Pokojni je bil član KSKJ št. 146. Pogreb bo iz Ferfolia pogrebnega zavoda na 5386 Lee Road na Maple Heights jutri, v torek, ob 8.15, v cerkev sv. Lovrenca ob 9., nato na Kalvarijo.

Kitajke kažejo kolena

HONG KONG. — Letošnje poletje so se začela pojavljati dekleta in žene v kitajskih mestih zopet v krilih in oblekah, ki razkrivajo noge do kolen in celo tudi kolena. Vse od časa kulturne revolucije, ki se je začela pred dobrim ducatom let, so Kitajke nosile in večinoma še vedno nosijo bele bluže in temne hlače.

Ko je pritisk revolucionarne vne-me prešel na drugih področjih, je popustil tudi v noši. Za enkrat je število Kitajk po mestih v krilih še vedno sorazmerno majhno, toda ni dvoma, da bodo prvim kmalu sledile druge, tako vsaj sodijo tu.

Vremenski prerok

Delno vedro z verjetnostjo krajavnih neviht in najvišjo temperaturo okoli 88 F (31 C).

NEKATERI, IZGLEDA, RAJŠE IN BOLJ VERJAMEJO CASTRU KOT CARTERJU

WASHINGTON, D.C. — V zadnjih tednih je bila v osprejdu pozornosti v naši, pa tudi v svetovni javnosti Afrika, kjer je izgledalo, da trenja in napetosti rastejo v taki meri, da bi mogla voditi do večjega mednarodnega mjenja moči, morda celo vojaške. Napetost je nekaj popustila, ko je ameriški državni tajnik C. R. Vance izjavil, da ZDA ne bodo v Afriki posnemale Sovjetske zveze in Kubo, ker bi to na dolgo roko ne moglo voditi k nobeni učinkoviti rešitvi, povzročilo pa bi novo in povečano gorje.

V Moskvi trdijo, da je njihov poseg v Afriko v podporo "osvobodilnih gibanj" nesebičen, ki ne išče nobene koristi za Sovjetsko zvezo, ampak hoče domačinom le pomagati do dosege njihovih ciljev in izpolnitve njihovih želja. Ko so tako postavili sami sebe v čim boljši luči, kažejo na Zahod kot na velikega koristilovca, ki mu gre v Afriki samo za lastno korist in se pri tem za koristi in želje domačinov nič ne meni.

Le redki so, ki tem sovjet-skim trditvam verjamejo, so namreč v vse prečitnem nasprotju z dejstvi. Seveda pa jih je nekaj, ki vsako sovjet-sko trditev sprejmejo za čisto resnico, jo sprejmejo brez vsakega premisleka in brez resne in temeljite presoje.

Ko so se pred leti Sovjeti utrdili v afriški Somaliji in tam vzpostavili svoje pomorsko, letalsko in celo raketno oporišče pri Berberu, so to gladko zanikali in Somalija jih je v tem zanikanju podpirala. Posnetki ameriških izvidniških satelitov so kazali precej jasno, kaj se godi v Berberu, pa je vendar nekaj ljudi v Kongresu dvomilo v podatke lastne vlade, ki je ta svet opozorila na gradnjo sovjetskih oporišč v Afriki.

Končno so odšle v Somalijo dve kongresni delegaciji in skupina poročevalcev, ki so naglo dognali, da so trditve vlade ZDA resnične.

Ko je letos predsednik ZDA izjavil, da so bili za vpadom Katanžanov v Zaire Kubanci, je Fidel Castro to za-

nikal, njegov zastopnik je to odločno tajil pred glavno skupščino ZN. V Kongresu so zopet nekateri začeli dvomiti v besede predsednika ZDA in rajše verjeli Castru, pa četudi ne manjka dokazov o njegovih preteklih lažeh.

Vlada je predložila Kongresu podatke v podporo izjave predsednika Carterja. Večina jih je sprejela kot zadovoljive in dovolj tehtne, sen. McGovern pa je dejal, da so ti bolj "posredni in da bi pred sodiščem ne zadostovali".

Kong. Stephen Solarz je precej jasno, kaj se godi v Belesmenom h Castru na Kubo, da iz "prvega vira" izve, kaj je resnica. Castro je seveda znova zanikal vsako zvezo z vdorom v Zaire in kong. Solarz je "dokaz", ki jih je predložila CIA v podporo stališča predsednika Carterja označil za nekako "pripovedovanje", ki mu ni mogoče verjeti.

Ko trdita predsednik ZDA Carter eno, vodnik komunistične Kube Fidel Castro pa

drugo, nasprotno, nekateri v naši deželi bolj verjamejo Castru kot lastnemu predsedniku. Postavljajo se na navidezno pravno stališče, da je Castro nedolžen, dokler se mu popolnoma in trdno ne dokaže krivda. Predsednik Carter je torej, če že ne naravnost lažnik, vsaj nehoten obrekovalac kubanskega diktatorja.

To čudno stališče nekaterih članov Kongresa in verjetno tudi nekaterih ljudi izven njega ima, kot sodijo, svoj izvor v stališču teh ljudi do politike ZDA v Afriki. Ker ne marajo, da bi ZDA v Afriki nastopile odločno proti sovjet-sko-kubanskim posegom, skušajo obseg teh in njihov pomen čim bolj zmanjšati. Zato tudi skušajo vzbuditi čim večji dvom v utemeljenost izjav in stališč predsednika Carterja.

Mar ne bi bilo boljše in lepše, če je to tako, da bi svoje stališče zastopali odkrito in naravnost, namesto da vzbujajo javno dvom v resničnost predsednika ZDA?

NAROČNINA:

Združene države:
\$28.00 na leto; \$14.00 za pol leta; \$8.00 za 3 mesece
Kanada in dežele izven Združenih držav:
\$30.00 na leto; \$15.00 za pol leta; \$8.00 za 3 mesece
Petkova izdaja \$10.00 na leto

SUBSCRIPTION RATES:

United States:
\$28.00 per year; \$14.00 for 6 months; \$8.00 for 3 months
Canada and Foreign Countries:
\$30.00 per year; \$15.00 for 6 months; \$8.50 for 3 months
Friday Edition — \$10.00 for one year.

Second Class Postage Paid at Cleveland, Ohio

No. 96 Monday, June 26, 1978

Ljubljanski "kulturni izmenjanec" o svojih gostiteljih v Kanadi in ZDA

Andrej Inkret, ki je obiskal s skupino ljubljanskega Mestnega gledališča slovenske izseljence v Kanadi in ZDA, je o tem napisal obsežno poročilo v ljubljanskem listu "Delo", glasilu Socialistične zveze delovnega ljudstva Slovenije, kot se zdaj imenuje nekdanja OF. Iz tega poročila hočemo navesti nekaj značilnih mest, ki lepo kažejo, kako ljubljanski kulturni izmenjanec gleda na svoje gostitelje v Kanadi in Ameriki. Takole piše:

I.

Dolgi razgovori, dolg večer pod dežjem. Politiziranje. Slovenci ali Jugoslovani. Slovenija in Evropa. Nacionalizem s prizvokom ožnostnosti, spomini pa vendar brez nostalgije: kako tečejo reke, kakšne lepe ženske so tam (pred tridesetimi leti!), kako se spreminja obraz dežele, kako smo ga pili (mene ni prignala čez mejo politika, ampak ekonomija!), kako drag je denar. Sedimo nekje sredi Toronta, velikega mesta, v leseni hiši: reprezentativen komfort, velike sobane, nobenega stila.

V eni sobani je vse roza in nebeško modro, pohištvo mehko ukrivljenih, preciznih oblin. Televizor je položen nekam v kamin, v kotu je v predalniku prefinjeno skrit hi-fi. Plošče, domotožje, spremašano s pritajeno kritičnim sarkazmom, doživi svoj višek, ko premožni, nekoliko narejeno brezbržni pomenljivo smehljajoči gostitelj položi na gramofon Tofa in Rifleta: "Ena nemška turist" (ali tako nekako) na jugoslovanski obali.

Porogljivi smehovi, vesela sproščenost, krona politiziranja: Slovenija in Jugoslavija?! in "svobodni svet"!!

Potem spet igra, kot pravijo, "koncert", tokrat v Torontu samem, v velikem avditoriju Osrednje Tehniške šole, na številki 725 Bathurst and Harbord. Dvorana je dobro zasedena, uspeh je izreden: v dvorani se odkriva čisto naivno, čisto otroško veselje nad komedijo in teatrom, čista popolna identifikacija z igro kakor med predstavo v lutkovnem gledališču za otroke.

Dvorana spremlja Golarjevo šaloigro brez diha, grize nohte, trepete — in se vsakega toliko časa sprošča v dolgih krotitih, v grobkem ploskanju, v strastnem navijanju za Golarjeve junake... To je nenavadno, to je neverjetno, si pravim, kakšni Slovenci!

Pripeljali so se s svojimi pokrovanimi limuzinami iz svojih hiš in hiše, od svojih angleških trav, oken in okene, od svojih strojev in strojkov, s katerim ravna s spretnim talentom in brez najmanjšega zatikanja, od svojih denarjev, ki si ga niso prideli nič manj spretno kot vsi drugi Amerikanci, televizorjev in kaminov.

Prihajajo iz tega svojega sveta, ki so si ga udomačili in počlovečili s svojimi trmastimi rokami in trdovratnimi glavami, prihajajo iz tega svojega sveta, ki je po njihovi podobi nič manj, kot so sami po njegovi, prihajajo in pripeljujejo po teh širnih mestnih cestah, ljudje iz novega, modernega, svobodnega sveta, iz tega vsesplošnega, neusmiljenega človeškega gospodstva v njem, zmagoslavja tehnike, hudega boja za uspeh in položaj v družbi, krute selekcije med ljudmi.

Prihajajo samozavestni in gladki, z roko pomenljivo globoko v (ameriškem) žepu, dobro negovani, bleščeči se, športniki, z dvoumnimi nasmeški na ustih (češ, saj vemo, kako se pregibljejo stvari tega sveta, prav nič nas noben ne bo vlekel za nos) — in se potem zgrinjajo v veselo, noro spozabo, v trans, ko začne pred njimi nekakšna prapopotna Rošinka zapeljevati mlade dedce in "vice pokati". Potolčejo z roko ob roko vsake pol minute, stresajo se v smehu in ugodju, uživajoči kakor otroci v igri ven in ven.

Kakšno nesorazmerje prav za prav, kakšna razlika v percepciji sveta, kakšna čudna mešanica med modernim in arhaičnim, med življenjsko podjetnostjo in veseljem do življenja, njihovo današnjo kondicijo in starimi izročili, med računmi in spomini, novo domovino in "old country"! Zavestjo, da je treba biti ves čas brez popuščanja na preži, pripravljen — in med veselo nostalgijo! Kakšna sijajna zabava in vendar kakšna nezavezujoča igra! Narodnozabavni nedeljski predvečer, je kaj drugega tu sploh mogoče? In zakaj bi tudi moralo biti, čemu?

Pogovor z gostitelji, z Žarkom Petanom, o folklornem, o narodnih anahronizmih, polkah in poticah, o teatru, o Golarjevi šaloigri, o tem, kako so vstali v Ljubljani hudi glasovi zoper Rošinko in ameriško potovanje Mestnega gledališča z njo, kako je ta revertoar resnično smešen in nemogoč, kako bo "Widow Rošinka" onkraj luže zastrupljala nepokvarjene okuse, kakšna grozna degradacija gledališča in publike, da je sploh vse to podjetje.

(Dalje sledi)

BESEDA IZ NARODA

Srenjo in faro tudi v pogrebnih žalah videvaš

NEW YORK, N.Y. — Iz naše njujorške slovenske narodne sredine ima Ameriška Domovina tudi nekaj občasnih poročevalcev. Vsi ti pišejo poročila le, kadar se dogodi nekaj življenjsko bujnega in razkošnega, pa čeprav je v primeri z drugimi srenjami po Ameriškem vse skupaj kar precej skromno.

Vsi takšni dogodki se odvijajo po navadi kar na Osmi pri slovenskem Sv. Cirilu. Precej pa se našega slovenskega življenja dogodi razdrobljeno po vsej prostrani njujorški srenji. Ljudje naše krvi se rode, ne da bi se pri Sv. Cirilu za to vedelo in ne da bi se v farno knjigo zapisalo. Ti naši ljudje pa niso farani domače narodne fare. In ljudje naše krvi nam umirajo prav tako, ne da bi se pri slovenskem Sv. Cirilu za to kaj vedelo.

Tudi to je utripanje slovenskega življenja, ki ga ljudje akademske katedre ne zasledujejo in ga v svojih znanstvenih razmotiranjih ne upoštevajo. Z umiranjem teh nezabeleženih slovenski ljudi na Njujorškem pa izginja slovenska beseda, ki se je prečesto govorila ob srečanjih takšnih narodnih "zubljenecov". In kdor od nas hoče te ljudi srečati, mora — žalostno rečeno — obiskovati pogrebne žale, kadar zve, da je spet eden od takšnih naših "nefaranov" umrl.

V maju smo imeli tak smrtni slučaj, ko je 24. maja umrla v Wyckoff bolnici Ivanka Urbanija Coslian. Že menda od prvih let 1920 je živela v njujorški slovenski srenji. Ali je v prvih letih fare na Osmi kaj prihajala k Sv. Cirilu, tega ne morem zapisati. V letih, kar sem jaz srenjen in faran, vem, da ni.

Drugi dan, 25. maja, je ležala v pogrebni žali Ridgewood Chapel. Tega dne sem s Tončko Krek, doma iz Srednjih Jarš, popoldne obiskal onemogoč Marijo Urbanija v Rego Park negovališču. Tončka Krek je šla to popoldne spotoma kropit umrlo Ivanka Coslian, poznano slavnika, Urbanijevo Ivanka iz Domžal. Jaz sem se namenil iti kropiti zvečer. Popoldne so bili v pogrebni žali zbrani naši predstavi slavnika in slavnika-ric.

Zvečer, ko sem prišel kropit, sem zvedel, da jih je bilo kar precej. Dokaj pa se je zvečer nabralo naših ljudi, da toliko, da sem bil močno začuden. Obeima sinovima in sestrama je bilo to v veliko tolažbo; jaz pa sem se čudil, ko sem spet srečal ljudi, ki jih nisem videl že morda več kot 20 let. Takrat sem jih srečaval na vajah, prireditvah in piknikih pevskega društva "Domovina". Spet sem ugotavljal, kako se življenje hitro razprši, ko zamre zbiralno jedro.

In pomislil sem na Sv. Cirila. Kaj bo ostalo od slovenstva, če tam utihne slovenska beseda in pesem? Če bi se kaj takšnega zgodilo, potem bo prešla slovenska fara, kernaši ljudje jo ne bodo podpirali enostavno, ker Sv. Cirila na Osmi ne bodo obiskavali več. Razpršila pa se bo tudi narodna srenja prav do izginotja.

In pomislil sem tudi na Ameriško Domovino! Ali se zavedamo, da bi z njenim prenehanjem občutno zamrla širša narodna srenja na Ameriškem? Pa ravno v teh dnevih je v njej vse preveč nepotrebne polemike, ki ne vodi v krepitev, prej v slabitev lista in narodne skupnosti. Lastnik lista James V. Debevec je lepo zaključil svojo pripombo k tej polemiki, ko je zapisal: But most important of all, remember we are SLOVENIAS. Please be proud of it.

Osebnost bi pripisal. Proti zlu se ne boriš, če razdor seješ med somišljenike.

Mihajlo Mihajlov je odločen vrniti se v Jugoslavijo in želi tamkaj naprej govoriti o osebni svobodi in za pravo demokracijo.

Razen škofa Grmicha smo imeli na obisku vse slovenske škofofe in vsi so se vrnili k svojim ovcom, da jih pasejo po božjih travnikih in pričujejo vsem oblastnikom navkljub o Bogu in njegovem kraljestvu. Kdo je med nami, ki bi se predznil, vreči kamen na nje?!

Osebnost sem bil v borbi proti okupatorju in v borbi proti komunističnim partizanom. Med vojno sem se velikokrat razjokal nad slepoto zapeljanih — vsi partizani niso bili komunisti; razjokal sem se prečesto nad žrtvami, ki so jih povzročile politična mržnja, sovraštvo ter slepota zagrizenost.

Seveda glavno krivdo vendarle nosijo komunisti, ker so oni začeli bratomorilstvo. Vendar bodimo ponosni svobodnjaki vsi, ki smo v svobodnem svetu, a prenehajmo na klicanje "krvne osvete", ki nikamor ne vodi.

Zal mi je, da nimam več pisma sokolskega brata Vinka Blazka, ko mi je javljal svojo bolečino v dnevih pred grčariško tragedijo. V njem ni govoril o sovraštvu, ampak o bolečini, ko je moral svojo četniško puško naperiti proti zaslepljenemu rojaku namesto tuju — narodnemu tlačitelju in sovražniku.

Zares, nas vseh je dolžnost pričevati o našem svetu, o svetu, ki je poln plemenitosti in krščanske ljubezni. Ne samo Resnica, ampak tudi Ljubezen nas bo osvobodila.

Te misli vnašam, skorajda nehoti, ko mislim na drugi svoj obisk pogrebne žale Geis v Ridgewoodu, kjer je v dnevih 14 in 15. junija ležala umrla Marija Povž-Urbanija, po domače Povževa Mici iz Grobelj pri Domžalah.

V očetnjavi je skorajda nisem poznal. Tu pa sem ji bil v zadnjih letih, zlasti pa zadnjih mesecih, v duhovno oporo. Smilila se mi je ta žrtev komunizma in medvojne revolucije na Slovenskem.

Koliko je revica, saj je bila majcena po postavi, pretrpela, ko je zgubila moža v komunističnem pomoru, in je dobivala nasprotujoče si vesti. Lansko leto sem jo vodil še k zdravniku in predlanskim, zmeraj pa bil ob njeni bolniški postelji, pa še skorajda smrtni.

Zmeraj si je želela iti domov, pa je bila toliko prestrašena, da se ni odločila niti, ko sem se pri svoji živi materi uredil, da bi Grobeljska Mici prišla v mojo sobo v Domžalah in tam živela, da bi se ji izpolnila goreča želja: ležati v domači zemlji.

Veliko sem premišljeval ob njeni tragiki.

Od 22. februarja do 9. maja je bila v Wyckoff bolnici v Ridgewoodu. Skoraj vsak dan sem jo obiskal. Mnogokrat mi je dejala: "Tonček, vem, Vi prihajate k meni, ker ste dober Slovenec in ker sem jaz Slovenka."

Sledil sem, ko je zadnja leta zgubljala vid, kako je postajala bolj in bolj duša domotožja. Iz bolnice v negovališče sem jo jaz spremljal v ambulanti in avtomobilu, vso pot ji govoril in razlagajoč. V lep dom smo jo pripeljali. Vse sem ji opisal s svojo besedo in njeno privatno sobico, pa mi čez nekaj časa govoril pretrga in pravi: Kaj je meni vse to, ko pa nič ne vidim, Tonček. Zda je bi bila srečnejša, če bi me ti prepeljal domov, domov za peč...

Eno njeno oko je bilo rakastivo. Na to je najprej zgubila vid. Vendar boležen je silila tudi v glavo in je imela hude ter neprenehne glavobole. Dajali so ji zdravila za olajšanje. To so

mamila. Redki obiskovalci so jo včasih našli dremavo in nejasno govorečo, ker ji niso znali govoriti in jo vzdržati. Tudi jaz nisem zmeraj uspel. Pa sem bil le ob njej, ko sem spoznal, da ji je to prijetno.

Na dan 1. maja pa mi je reklo: O, zmeraj bolj so mi všeč ti, ki gredo domov po slovo in pridejo nazaj z mrlič...

Prečesto sem ob njej po njenih izjavah razmišljal o abstraktni umetnosti. En dan mi je rekla: Tu je polno takih, ki vse novice raznašajo, a potem se vse po zraku zgubi...

V soboto in nedeljo, 10. in 11. junija, nisem več uspel dobiti njene besede. V soboto, ko sva ga z župnikom obiskala v La Guardia bolnici, sem ji samo še priklical lahni nasmeji na obraz.

V torek je umrla. Poklical me je njen nečak Lojze Pelic. In tedaj sem mu odgovoril: "Louis, ob tem poročilu nisem žalosten in ne vesel, ampak srečen..."

In vsakdo, ki sem ga poklical in povedal o Micini smrti, je dejal: Hvala Bogu! In zares, za mnoge je smrt dvojno odrešenje. Upam, da ona ni napravila nikomur namerne krivice v dneh, ko je bilo težko ostati čist in pravičen, in da je zdaj le srečna, ko je dobila odgovor na vsak njen tolikokrat postavljene: zakaj, zakaj?

Zares, zakaj, zakaj morajo nekateri toliko trpeti, predno jih odreši smrt...

In od trenutka njene smrti sem jaz zares srečen.

Tone Osovnik

Pokojnemu župniku Romanu Malavašiču v spomin

JOLIET, III. — V nedeljo, 11. junija, je bil lep in sončen dan, ko je zazvonil telefon, da je umrl naš župnik Roman Malavašič. Zlastna novica se je hitro razvedela po domovih fare Sv. Jožefa. Fr. Roman je maševal v tej cerkvi 24 let. Zadnji dve leti je bil župnik. V cerkvi in njeni okolici se je marsikaj spreobrnilo in popravilo. Vsakdo ga je ljubil. Bil je miren, dober, vedno nasmejan in pripravljen z dobrimi nasveti, naj si bo otrokom ali odraslim. Svojih bolečin in težav ni nikomur tožil.

Ostal je zvest božji služabnik in vnet voditelj katoličanov do zadnjega trenutka svojega življenja. Fr. Roman je že od leta 1952 vodil Holy Name Jr. Zgradil je zanje lep prostor v dvorani pod šolo, kjer so se fantje zbirali.

Truplo Fr. Romana je počivalo v cerkvi sv. Jožefa od ponedeljka popoldne do srede zjutraj. Zalosten je bil dan pogreba, cerkev je bila napolnjena do zadnjega kotička. Strežniki in otroci šole sv. Jožefa so počasi v procesiji šli v cerkev. Za njimi je sledilo 71 duhovnikov in trije škofi. Sv. mašo je daroval in govoril je imel škof Romeo R. Blanchette, D.D., iz Joliet. V kratkih besedah s tresočim glasom in solzami v očeh sta spregovorila tudi msgr. Butala in Fr. Stalzer. Pevski cerkveni zbor je največ prepeval Marijne pesmi, katere je pokojni najbolj ljubil. Po končanih obredih se je dolga vrsta avtomobilov pomikala in zadnjič spremljala pokojnega župnika na pokopališče sv. Jožefa. Tam je tudi Fr. Fortunat Zorman imel lep govor v slovensčini. Z močnimi in z pesmijo "O Marija, naša ljuba Mati" smo se za vedno poslovili od zvestega prijatelja in voditelja.

Naj počiva v miru božjem, lahka naj mu bo ameriška zemlja. Posebno Slovenci ga bodo dolgo, dolgo pogrešali.

Vprašanja in misli rojijo po nas sedaj: Kaj se bo zgodilo v naši cerkvi? Mogoče se nam ta misel še ni zbudila. Kdaj bomo zopet slišali slovensko mašo? Večkrat so se slišale besede: Saj nimamo cele slovenske maše.

Dosti ljudi ni obiskovalo še

tistega, kar smo imeli. Čeprav je bila le polovica maše slovenska, toda počutili smo se le domače. Zvenele so slovenske pesmi. Božič in Velika noč sta bila vedno nekaj posebnega, prav slovenskega, za nas. Kako naj naučimo naše otroke slovensko? Kako naj pričakujemo od njih, da bi obdržali materino besedo, ko pa že doma govori tri četrtine angleško. Zbudimo se, prosimo Boga, naj nam nakloni nekoga, ki nam bo pomagal vztrajati in služiti s slovensko pobožnostjo, da bi vsaj nekaj korenin materine besede obdržali v srcih naše mladine.

Lep pozdrav vsem bralcem in naročnikom!

Lilijana Cepon

Sin slovenskih staršev zgradil svoje družinsko ognjišče

STOCKTON, Calif. — Kot nanašane jagode na rožnem venecu odštevam leta preteklosti, ko sem prvič spoznal zavedno slovensko družino Vraničarjevo.

Dobro sta sejala in danes z mirnostjo in veseljem gledata življenje in napredek svojih otrok.

Isto pot, kot sta šla Martin in njegova žena Rezka, hodijo v bodočnost sedaj mladi Vraničarjevi.

V soboto, 17. junija 1978, je g. Vraničar Janez stopil pred oltar s svojo izvoljenko gđ. Kimberly M. Lekstادت, da pred Bogom in navzočimi sklne življenjske vaze žene in moža. Poročne obrede s sv. mašo je opravil strček ženina č.g. župnik in msgr. dr. Martin Stare v cerkvi sv. Andreja, gorske vasice St. Andreas. Glasbene in pevske točke je pel priljubljeni baritonist, član pevskega oddelka naše katedrale. Po opravljenih poročnih obredih smo se podali v lepo okrašeno cerkveno dvorano, katero je zidal v času sedanjega službovanja naš slovenski rojak gospod župnik Stare.

Naj uporabim priložnost in pozdravim v tem skromnem članku vse včeraj navzoče goste v prvem redu člane obeh družin slavljencev. Po vrstnem redu bi pričel z nevestino mamo, go. Lekstادت, njeno staro mamo, sestro, bratom in ostalimi sorodniki.

Z veseljem objavljam, da sem imel priložnost spoznati g. strica, prijatelja Martina Franceta Pečariča in njegovo ženko Linto. Pripeljala sta se na to izredno slavje iz sosedne in oddaljene Kanade. Presenetila me je njegova slovenska zavednost in čista govorica materinega jezika po dolgih petdesetih letih bivanja v tujini. Dobrodošla rojaka in prijetno bivanje!

Gđ. Mimica Stare, sestra go. Rezke, oziroma Martinove žene, se je pripeljala iz naše Bele krajine. To je njen drugi obisk v Ameriki. Nasmejanega obraza v mislih na slovenski nagelj in dišeč rožmarin nam je prinesla domače toplino, pa lahko rečem, da je "zauber dekle". Upam, da ji bodo tedni v naši domovini prijetni.

Rečem vam, vse je čebljalo, kot bi bili otroci otroškega vrta, ki v dobrem razpoloženju in veselju. Celotni govorniki, katerih je bilo res veliko, so imeli precej dela, predno so "ukrotili" našo razgibanost in veselje in prišli do svoje besede.

Po dvaindvajsetih letih sem se zopet srečal s stavbnim inženirjem Francetom Lovšinom. Pravo veselje in presenečenje! Tudi on spada v njihovo sorodstvo. Hvala za prijetno izmenjavo besede. Nanovo sem spoznal slovenskega rojaka iz Fresno. Jožef Težak, mojster za vrtanje podtalne vode, me je nagovoril v lepi materinščini. Spremljala ga je njegova ljubka žena nemškega pokolenja iz okolice Strassburga. Pred kratkim sta se vrnili s potovanja po Sloveniji. Me veselji, da smo se spoznali, upam, da ne bo to zadnjič v našem življenju, da si izmenjamo misli. Če bi mi g. zdrav-

nik dr. Tomaž Stare ne povedal svojega imena, ga ne bi spoznal. Pravijo, da je res to, kar mu ime naznačuje. Tudi njemu iskrena hvala za pomenek in opomin, saj ko se človek postara, potem rad pozabi, pa nehoje. Tudi mlajši njegov brat ima lep položaj v zdravstvenem oddelku našega okraja. Njihova sestra Miriam nosi slovensko zastavo. Graduirala je s srednje šole z največjo odliko, ki jo more učenc doseči na tej šoli. Svoj študij bo nadaljevala na Berkley univerzi. Ona ima toliko priznanj in odlikovanj, da jo nobeno slovensko dekle ne more prekositi. Čestitam! Res, da sem "ušel" s svojo vsebino na stezico, pa morate oprostiti, vse je bilo tesno povezano z včerajšnjim slavljem.

Vraničarjevi in Starčevi so bili polnoštavilno zastopani. Ga. Kristina Vraničar-Paul je bila s svojim možem in sinkom. Mali Gregorij je fanteček od fare, pa še nekaj, kar je važnega, on je prvi nečak te velike slovenske družine.

Poleg Slovencev so bili člani moje družine, družina moje hčerke Marjane z možem prof. Pearsonom, hčerko in sinkom.

Torej imeli smo res priložnost, da se zopet slovensko pogovorimo in iznesemo spomine, kateri nas vežejo na skupno preteklost.

Prvo zdravico je naslovil ženinov oče. Sledila je pesem "Zelo dolgo nismo pili ga". Ali je kaj bolj priljubljenega od nje, predvsem, če držiš v rokah stisnjeno tekočo grozdje. Msgr. Leo Kristanc tudi ni hotel biti v ozadju. V izbranih besedah je napisal m l a d o poročencema in pesmi "En hribček bom kupil..." se je lovila iz kota v kot in napolnjevala naša srca v veselju in radosti.

Nevesta nas je očarala z igranjem kitare in s svojim lepo barvanim glasom. Prisrčen aplavz je bil priznanje njenemu izvajanju.

Vraničarjevi fantje so potem s kitarami in vijolino kratili čas, kateri je kar prehitro bežal v tem popoldnevu. Komu se imajo zahvaliti, če ne strčku g. župniku, da zna igrati vijolino. Se še spominjam, kako jih je učil in včeraj so pokazali svoje uspehe. Res Slovenci smo pa muzikalni ljudje. Gospod Stare igra sam več instrumentov in poleg drugih jezikov govori tudi hebrejščino.

Tako "sedaj sem ogledal vse do kosti". Mislim, da mi ne zamrjem, če sem res uporabil to priložnost.

Cas teče, beži, kazalci nikdar ne počivajo. Jutri, v ponedeljek, naša dva novoročena odhajata v oddaljeni Tennessee. Tam je nevestin dom, tam je službeno mesto g. Janeza kot tehnično-mehaničnega inženirja pri velikem podjetju (Valley Electric Co.) V Kalifornijo je prišla kot dekle gđ. Lekstادت, domov se vrača kot poročena žena s slovenskim imenom Vraničar.

Msgr. Stare je dejal med nagovorom: "Brez božje volje ne bi bilo tega zakona. Odhajajta pod Njegovim varstvom v naročje Vajnega družinskega ognjišča. Danes je plamen, zagorel bo kot ogenj narasčujoče družine. Z ljubeznijo, poštenostjo in preudarnostjo bosta gradila svoj dom staršem in sebi v ponos nam Slovincem v veselje z ženo, da nikdar ne pozabita pota, po kateri smo hodili, trpeli, se borili za obstanek. Naj Vaju spremlja veselje, srečna bodočnost, napredek v začetnem življenju, in še enkrat: Vse najbolje še na novi življenjski poti!"

Domačin obeh družin naša čestitke. Dolga je bila pot od Tennessee do Kalifornije, pa se je splašala. Prepričan sem, da mi bo tudi "mlada" gospa Vraničarjeva priznala, da se pisane besede, če nanese priložnost, zopet srečamo v življenju. Vse veselje pot in gospod Janez, ne pozabite naše prelepe slovenske govoriče.

Maks Simončič

Moji zbori

(Nadaljevanje)

Janez ni bil član semeniškega zbora, ni bil pevec, čeprav je petje nad vse rad imel. Sodeloval je pa so taki bogoslovci kot Jakob Solar, poznejši profesor v Št. Vidu, prelat in vodilni znanstvenik v jezikoslovju, ali pa Jože Jagodič, dolgoletni Jegličev tajnik, nazadnje škofijski kancler in po zadnji vojni papežev delegat za begunce iz Jugoslavije v Nemčiji in Avstriji. Bili so v zboru še drugi študentje teologije, ki so si pozneje kot javni delavci pridobili ime, tako da je bil semeniški zbor izbrana skupina mladih inteligentov, ki so bili ob vsem drugem tudi dobri pevci, in — kar je važno — tudi navdušeni za lepo petje, in več ali manj tudi pevsko naobraženi.

Vodstvo tako sestavljenega zbora, ki je bil hkrati prvi v mojem življenju popolnoma v mojih rokah, je bilo zame velika in težka preizkušnja. Bilo je treba pokazati, da sem nalogi kos in si pridobiti avtoriteto, pri vodstvu zborov condition sine qua non. Na kocko sem postavil vse svoje glasbeno znanje in dodal še osebne sposobnosti, da sem se uveljavil. Brez pretiravanja lahko rečem, da sem na celi črti uspel. Pevci-soščolci so me brez prigovora priznali, se mi v vsem pokorili in me celo radi imeli, kar vse je predpogoj za uspeh. Premrl je ta razvoj pazno zasledoval, ugotavljal uspehe in začel bolj in bolj prepuščati petje v lemenatu mojemu vodstvu.

Kakšne naloge je vsebovalo delo zbora?

V prvi vrsti in predvsem je moral zbor sodelovati in nositi glavno težo petja v stolni cerkvi sv. Nikolaja v Ljubljani ob raznih slovesnostih in ob velikih praznikih. Ni šlo tu za petje pri slovesnih škofovskih mašah, za kar je skrbel stolni mešani pevski zbor pod vodstvom dr. F. Kimovca in Stanka Premrla, pač pa za slovesno prepevanje duhovniških dnevnih molitev, zlasti psalmov, ki so jih ob navadnih dnevih glasno in skupno molili korarji v koru za glavnim oltarjem. Ob velikih praznikih in posebnih slovesnostih so pa vsaj del takih molitev bogoslovci opravili s petjem, zbrani pred koravskimi klopami za oltarjem. Priprava za tako prepevanje ni bila majhna reč. Zlasti zato ne, ker so gotove odlomke peli v zboru štiriglasno. Tako je bila tradicija, ki jo je bilo treba držati, če ne iz drugega razloga, potem vsaj zato, da ne bi izgledalo, kot da jo sedanji rod ne zmore.

Zlasti za božič in veliko noč so bile priprave semeniškega zbora obsežne in intenzivne. Ni bilo, da bi bil človek kar iz rokava stresel. Čim bolj natančno in tenkočuten je bil vsakokratni pevovodja, tem večji je bil trud. In jaz sem bil tako natančen in tenkočuten — trud je bil velik. S svetnim petjem je imel zbor manj opraviti, vendar smo tu tudi nastopali pri domačih prireditvah. Msgr. J. Jagodič delovanje zbora tako opisuje v svoji knjigi Mojega življenja tek: Imeli smo (v semenišču) svoj pevski zbor in svoj oktet. Pri obeh sem sodeloval vsa štirileta kot drugi tenorist. Pevski zbor, ki ga je sprva vodil tovariš Ludvik Puš in za njim Matija Temc, je nastopal s cerkvenim petjem v stolnici pri vespereh in raznih liturgičnih funkcijah, zunaj stolnice pa doma v semenišču pri posameznih prireditvah, akademijah... Poživili smo skoraj zamrlo Cirilsko društvo, se borili z uma svitlim mečem v literarnem krožku, začeli z govornimi vajami. Oket je bil stalno zaposlen, bodisi s cerkvenim ali svetnim petjem, doma in zunaj hiše. V času, ko je bil naš prvi tenorist izvrstni pevec Joško Bratuž, smo se postavili, kjer koli smo nastopili, zlasti na kaki novi maši, kakor

na primer na novi maši Franca Blažiča v Žužemberku.

Tako opisuje našo pevsko aktivnost dr. Jagodič, ki je ves čas in povsod sodeloval. Oket, ki ga omenja, sem jaz ustanovil za nastope, kjer bi bil zbor prevelik in preokoren. Bil je res izbrana skupina zelo dobrih pevcev, med katerimi je briljiral omenjeni prvi tenorist Bratuž, ki je iz goriškega semenišča prestopil v ljubljansko in imel zelo lep, mehak, a dovolj močan visok glas prvega tenorista, pa bil tudi pevsko zelo izšolan. Vodstvo oktetu zaradi kvalitete pevcev ni zahtevalo izrednega truda, odmevi njegovega prepevanja pa so bili vedno polni hvale in priznanja, kakor Jagodič omenja za Žužemberk, kjer sem bil seveda tudi jaz kot vodja te pevске skupine.

Spominjam se, kako smo oktetarji o veliki noči bistveno sodelovali pri slovesnosti vstajanja najprej pri Nunah na veliko soboto popoldne, zvečer pa pri sv. Jakobu. Naslednje jutro smo zgodaj vstali in nastopili pri vstajanju ob 5. uri v cerkvi Srca Jezusovega pri lazaristih. Mor-da smo še kje drugje, a teh treh nastopov se točno spominjam. Kljub temu, da smo pri tem imeli lep osebni užitek, je bilo to obširno prepevanje zlasti zame, ki sem imel v rokah vodstvo, preveč naporno. Bil sem namreč tudi aktivni pevec, član oktetu, in sem ves čas vodil in pel.

Naloga oktetu v stolnici in v raznih ljubljanskih cerkvah pa je njegovim pevcem pristigla tudi tako zelo potrebna počitnica o praznikih. Dr. Jagodič to omenja, ko pravi: "Moje pevsko udejstvovanje mi je bilo ves čas bogoslovja zelo pri srcu, čeprav mi je bilo tu in tam osebno v neugodje, ko na primer nisem mogel biti prav ob nobelih praznikih za časa počitnice doma, marveč... šele, ko so vsi prazniki minili." To je veljalo tudi zame in sem na prikrjane počitnice odhajal zelo utrujen. Po drugi veliki noči v lemenatu sem se vrnil s počitnic z zrahljanim zdravjem.

Dodati je treba še, da smo bili takrat v prvem in drugem letu po prvi svetovni vojni, ko se je na vseh koncih in krajih čutila stiska za življenjske potrebe, v prvi vrsti za hrano. Ni čudno, da so pomanjkanje čutili zlasti razni zavodi, med njimi tudi semenišče, kjer je bila hrana po količini in kakovosti pomanjkljiva in neprimer-na. Tako je prišla nesreča.

Nekaj tednov po veliki noči v drugem letniku me je napadla huda mrzlica in sem moral v semeniško bolnico. Zdravnik je ugotovil napad pljučne bolezni in odredil, da moram takoj vse študije prekiniti za nedoločen čas. Po nekaj tednih zdravljenja je sicer znižal vročino, vendar odličil, da moram ven iz lemenata in ven iz Ljubljane. Med tem se je uredilo, da sem prišel v zdravilišče in zatem v okrevališče pod zdravniškim nadzorom. Ko je bila po dolgih mesecih bolezen ustavljena in sem si opomogel ter na povratek v semenišče ni bilo misliti, sem se vrnil domov v Sentvid na Dolenjskem. Ob domači oskrbi sem se dobro popravil in se takoj začel ozirati za kako zaposlitvijo, ki bi vsaj približno ustrezala moji izobrazbi, zlasti pa odgovarjala komaj rešenemu zdravstvenemu stanju.

Da bo slika onega obdobja čim bolj celovita, ko sem se tako aktivno posvečal razvoju pevске umetnosti v lemenatu, kazala ves človek, mojega delovanja, ne smem izpustiti neke izredne posebnosti na tem področju. Omenil sem že, da me je prijatelj Janez Raztresen naprosil, da bi na njegovi novi maši prevzel del za petje. Določena je bila za prve počitnice mojega semeniškega življenja. Kakor tudi sem si želel čim več lagodnega

"Suhe kosti, vstanite!"

(Govor č.g. F. Kozine na Spominski proslavi Tabora DSPB na Slovenski pristavi 18. junija 1978.)

Prvo berilo današnje sv. maše nam predstavi izraelsko ljudstvo na poti v Obljubljeno deželo. Po trimesečnem potovanju po puščavi so si Izraelci postavili tabor v podnožju Sinajske gore in čakali na Mojzsovo vrnitev. Med treskom in bliskom je na vrhu gore Bog klesal zemljanom svete zakone: "Veruj v enega Boga! Posvečuj Gospodov dan! Spoštuj očeta in mater! Ne ubijaj! Ne kradi!"...

S seboj so prinesli zaboj in ga postavili na vidno mesto v taborišču. V njem so bile kosti egiptovskega Jožefa, ki so ga njegovi bratje iz nevoščljivosti prodali v sužnost. Mislili so, da jih bo kupčija obogatila in prodaja odstranila sanjača za vedno iz njihove srede.

Pa so se počeno vsteli!

Ko je spomin na Jožefa zamliral v Izraelovi družini, ki je vest v srcih zlobnih bratov plahnela, ko je denar že davno pošel, je pa božja roka udarila iz vso težo božje pravice! Lakota je prignala Jožefove prodajalce pred njegova kolena. Njega, ki so ga nekaj smatrali za neumnega sanjača, ga sedaj obožujejo, ga častijo in slavi, ter ga proglašajo za rešitelja judovskega ljudstva.

Pred 35 leti so sinovi slovenskih Jakobov, tisti od naših bratov, ki so se izneverili slovenskemu narodu in se pridružili mednarodnim rdečim zločincem, metali slovenske Jožefe v kapnice, kraške jame, jih mučili v temničah kočevskega gradu, jih klali v Mozlju, Grčaricah, v Jelendolu...

Kri Vaških stražarjev in slovenskih Četnikov je bila še sveža na stenah kočevskih zaporov, ko sem hodil v novembru leta 1943, le nekaj tednov, odkar so v teh prostorih turjaški in grčarski junaki čakali ne na izraelske trgovce, pač pa na komunistične morilce.

Mrzel pot me je oblival, ko sem se potikal pod stropi in bral napise na ledenih stenah. Ne z dletom, s krvjo so bili vklesani v kamen: "Pozdrav materi!"... "Te ljubim, draga žena!"... "Marija, prid' po nas!"... "Zivel Slovenija!"... In še in še; da, lete linije vzdihov in pozdravov. Iz njih je vrel junakstvo. V njih se je zrcalila predanost v božjo voljo. Iz njih je pa tudi že killo upanje, da bo pravični Bog v svojem času obrnil zločin slovenskih komunistov v dobro našega naroda.

Ko se tu na Orlovem vrhu, pod slovensko lipo in v senci čiste slovenske zastave danes klanjamo spominu tistih, ki so pred 35 leti postali prvi slovenski holokavst, ko obdajujemo junakstvo turjaških borcev in fantov v Grčaricah, ko nam v ušesih še vedno brenci "častna beseda" verolomnih komunističnih voditeljev; — mi prihajajo na um božje besede, ki jih je Jeremija ohranil v svoji knjigi: "Preklet človek, ki veruje človeku!" (Jr. 17, 5). Tisočkrat preklet, če zaupaš komunistu in verjameš njihovim lažem! — Ko se pri tej nekrvavi Kristusovi daritvi spominjam krvavih žrtv Vaških stražarjev in Četnikov, se mi zdi, kot da vidim v daljavi generala Rupnika ob strani preroka Ezekijela. Stojita na grobovih borcev v Mozlju, v Grčaricah, na Krimu, v Jelendolu, na Travnji gori...

Slišim prerokov glas. Oame-

miru in odpočitka, mi želje ni sem mogel odrediti, čeprav sem vedel, da me bo izvedba te naloge stala mnogo časa in še več napora. Janezova fara leži v notranjskem hribu, na najvišjem vrhu stoji farna cerkev Sv. Treh Kraljev, vsa okolica že izrazito kmečka in z ozirom na lego kulturno manj razvita kot so druge pokrajine na slovenski zemlji.

(Dalje prihodnjič)

va po celi Sloveniji: "Suhe kosti, pozor! Bog govori in ukazuje! Meso in koža, pokrita tele-sa mrtvih slovenskih junakov! Kite, sklenite kosti! Sapa pihaj po Dolenjskem. Pihaj veter preko notranjskih in primorskih naselbin. Iz Ljubljane ponesi iskro novega življenja v srca fantom pod Triglavom. Vzdrami ljudi, ki prebivajo ob knežjem stolu. Vlij poguma Sloven-cem ob Dravi in Muri. Suhe kosti, pozor! Gospod Bog vam daje povelje: 'Vstani iz grobov moje ljudstvo!' (Ez 37, 3-14).

"Suhe kosti" slovenskih borcev so se odzvale božjemu povelju. "Sedem tisoč belogardistov in plavh, ki so bili v štirih dneh dobesedno izbrisani s slovenske zemlje", trdi komunistični kolovodja Edvard Kardelj, vstaja iz jam. Iz skupnih grobov prihajajo novi slovenski borci. Cela armada jih je! Slovenski domobranci korakajo po slovenskih tleh in rešujejo naš narod pred poginom!

Kdo so ti novi borci? Ti so tisti sedem tisoč slovenskih Izraelcev, ki niso poklekli pred rdečim malikom Titom (cf 1. Knjiga Kraljev 19, 18). To je cvet slovenske mladine, ki je ostala verna Cerкви in zvesta Materi, Domovini in Bogu! To so možje in fantje, ki jih ni ukani-la komunistična ukana. To so branitelji slovenskega doma in RESITELJI slovenskega naroda!

Kdo so ti junaki? Slovenski domobranci so ti vojaki, ki so v najbolj kritičnem trenutku narodnega obstoja RESILI naš narod pred uničenjem! Prepričan sem, da bi bili komunisti s pomočjo nacistov postavili nagrobni spomenik slovenskemu narodu ob koncu vojne. Klesali so ga že pred prihodom domobran-cev!

V Fatimi je Marija 13. julija 1917 povedala: "Dobri bodo mučeni; sv. Oče bo mnogo trpel: nekateri narodi bodo uničeni."

Da je naš narod še pri življenju, gre predvsem hvala Bogu, ki je "poln dobrote in sočutja" (Jl. 2, 13), ki smatra, kot se mi zdi, tudi naš narod "za svojo dragoceno lastnino" (Ex 19, 5). Hvala, večna hvala pa tudi Slovenskemu domobranu, da je v-era doma še živa, da Slovenci da-nes še govore svoj jezik, da je severnozahodni košček Jugosla-vije še njihova domovina, kljub dejstvu, da so "usužnjeni v de-želi, ki jo je Bog dal našim pra-dežem, da bi tu njihovi otroci uživali v miru in svobodi zem-lje sadove" (Nh. 9, 36), da se po-služim besed Nehemija.

Kako kruto bi se bila lahko izpolnila fatimska napoved, če bi bil Bog pred 35 leti pustil počivati "suhe kosti" turjaških in grčarskih borcev, če ne bi bil vanje vdihnil novega življenja in dal domobrancem povelje, naj rešijo naš narod pred komunističnim holokavstom!

Bratje in sestre! Brez sloven-skih domobrancev našega naro-da danes ne bi bilo več! Rešili so ga gotove smrti. Narod je si-čer ostal živ. Sami pa so s svo-ji življenji morali plačati strašno ceno, ki so jo mednarodni zločinci terjali za njegov ob-stoj!

Toda krvava daritev sloven-skega naroda rešiteljev ni bila zavržena pri Bogu, ki je sicer dopustil zlobo, pa ne v prid zločincev, pač pa v dobro našega naroda. Ni ga hotel pristeti ti-stim, o katerih je Marija v Fa-timi rekla, da bodo izginili s površja zemlje. Po sv. Pavlu "se vse po postavi očisti s krvjo in brez preliivanja krvi ni odpu-šanja" (Hb 9, 23). Neskončno pravični Bog je sprejel krvavo daritev naših najboljših v zado-ščenje za grehe našega naroda. Njehova kri je postala plačilo za življenje slovenskega naroda! "Sinovi prerokov smo!" (Tb 4, 12) je stari Tobija osrčeval si-na in rojake v sužnosti.

Sinovi rešiteljev slovenskega naroda smo! kličem vam in vsem rojakom, posebno pa tebi, slovenska mladina doma in v zajemstvu. Vidim na obzorju dan, ko bodo "suhe kosti" reši-teljev našega naroda vstale iz teharskih jam, se dvignile k živiljenju iz Kočevskega Roga in iz grobov širom domovine, ko bo Bog vdihnil duha življenja v srca poštenih Slovencev, tiste pa, ki so kopali grob našemu narodu, pa bo Bog prisilil, da bodo kleče prosili odpuščanja pred rešitelji slovenskega naro-da.

Bratje in sestre! Bodimo pri-pravljani na ta dan. Delajmo, molimo in prosimo Gospoda, naj dan slovenskega vstajanja, dan pravice, dan bratske ljubezni, dan svobode, za katero so se do-mobranci tako junaksko borili in umrli, kmalu vzide. Amen.

MALI OGLASI

Hiša naprodaj v Euclidu
Dvostanovanjska hiša je na-prodaj v Euclidu, opažena z alu-minijem, 1½ garaže, Srednjih 30. Kličite 942-6542. (94-98)

FOR SALE BY OWNER
2 family brick, 5-5, located in the E. 156 Waterloo area, in ex-celent condition. Must see to appreciate. Call 481-3720 after 5 p.m. (94-98)

For Rent
Upstairs, 2 bedrooms. Park-ing. Call 851-8076 or 761-7583. (93-97)

Sobo v najem
Pošteni osebi pri mirnih lju-deh. Kličite po dveh pop. tel. 486-7462. (92-96)

Novi zidani ranči
V Willowicku nedaleč od Lake Shore Blvd. so v gradnji novi zidani ranči s 3 spalnicami, v ce-loti podkletni. Kličite za poja-snila

UPSON REALTY CO.
UMLA
499 E. 260 St. 731-1076
Odprto od 9. do 9.

Stanovanje oddajo
Štirisobno stanovanje zgoraj oddajo družini z ne več kot 2 otrokoma na 698 E. 159 St. (92-99)

Repairs of All Kind
Interior and Exterior. — Call ROC DUSHAJ at 881-0683 after 5 p.m. I talk Croatian and Slovenian. (88-97)

LET YOUR LIFE INSURANCE WORK FOR YOU

American Mutual has a new concept which combines your life insurance with an exciting new benefit program. This program includes low interest certificate loans, low interest mortgage loans, scholarships, social activities, and recreational facilities provided by one of the largest Slovenian Fraternal Associations in Ohio. For further information, just complete and mail the below coupon.

To: American Mutual Life Assoc.
6401 St. Clair Ave.
Cleveland, Ohio 44103

My date of birth is
Name
Street
City State Zip

TONY KRISTAVNIK PAINTING AND DECORATING

Telephone: 944-8436
Spomlad je tu! Najboljši čas za barvanje vaših hiš! Preglejte vaše domove in pokličite nas za brezplačen proračun. Smo strokovnjaki! Sanitas in papiranje.

SLOVENSKI DAN

I. IN 2. JULIJA

na

SLOVENSKI PRISTAVI

KOLEDAR društvenih prireditev

JULIJ

1. in 2. — Slovenski dan na Slovenski pristavi — priredijo Pevski zbor Korotan, Folk-lorna skupina Kres in Dra-matsko društvo Lilijsa.

1., 2. in 3. — Slomškov krožek v Clevelandu organizira udelež-bo na vsakoletnem vseslo-venskem romanju pri Brez-janski Materi božji v Lemont.

13-14-15-16. — Fara sv. Vida priredi vsakoletni karneval v farnem avditoriju, na Glass Avenue in na šolskem dvo-rišču.

16. — Misijonska znamkarska akcija priredi piknik na Slo-venski pristavi.

30. — Slovenska šola fare Marije Vnebovzete priredi piknik na Slovenski pristavi.

23. — Slovensko kulturno dru-štvo Triglav, Milwaukee, Wis. priredi misijonski piknik v Triglavskem parku z mašo ob 11. dop., kosilom in zabavo.

AVGUST

6. — Slovenska šola pri Sv. Vidu priredi piknik na Slovenski pristavi.

6. — Federacija Ohio KSKJ dru-štev priredi Ohio KSKJ Dan s piknikom na farmi Sv. Jože-fa, White Road, Willoughby Hills.

6. — Federacija Illinoiskih KSKJ društev priredi Illinoiski KS-KJ Dan s piknikom na ro-marskih prostorih v Lemontu, Illinois.

19. in 20. — Slovenski športni klub priredi tekmovanje v tenisu na Slovenski pristavi. (Prvi del).

20. — Jugoslovansko društvo v Daytonu, Ohio, priredi letni piknik v prostorih Eintracht kluba s kosilom in plesom.

20. — Slovensko kulturno dru-štvo Triglav, Milwaukee, Wis. priredi športni dan v parku.

Ob 11. dop. maša, nato kosilo, športne tekme in ples.

20. — Fara Marije Vnebovzete obhaja svoje ZEGNANJE od 3. popoldne do 9. zvečer v Društveni dvorani (v stari cerkvi) na Holmes Avenue.

26. in 27. — Slovenski športni klub priredi tekmovanje v tenisu na Slovenski pristavi. (Konec).

SEPTEMBER

9. — Pod pokroviteljstvom slo-venskih šol Marije Vnebovze-te in Sv. Vida bo dram. dru-štvo Lilijsa ponovilo igro "Svo-jeglavček".

17. — Vinska trgategv na Slo-venski pristavi.

17. — Oltarno društvo fare sv. Vida priredi obed v farni dvorani pri Sv. Vidu od 11. dopoldne do 2. popoldne.

24. — Društvo SPB Cleveland priredi romanje v Frank, Ohio.

OKTOBER

1. — Praznovanje 25-letnice, od-kar je slovenska šola Sv. Vida postala farna ustanova.

1. — Slovensko kulturno dru-štvo Triglav, Milwaukee, Wis. priredi Vinsko trgategv v par-ku s kosilom in plesom. (Maše ta dan v Parku ne bo.)

7. — Klub newburških upoko-jencev priredi večerjo s ples-om v Slovenskem narodnem domu na E. 80 cesti.

7. — Pevski zbor "Tantje na vasi" priredi zabavni večer v Slovenskem narodnem domu na St. Clairju ob pol osmih zvečer. Igra Alpski sekstet.

14. — Društvo SPB Cleveland priredi družabni večer v avdi-toriju pri Sv. Vidu.

15. — Občni zbor staršev Slo-venske šole pri Sv. Vidu.

21. — DSPB Tabor — Cleveland priredi svoj jesenski družabni večer v Slovenskem domu na Holmes Avenue. Igrajo Veseli Slovenci.

Priatelj's Pharmacy

AID FOR AGED PRESCRIPTIONS
St. Clair Ave. & E. 88 St. 861-4112
IZDAJAMO TUDI ZBRAVILA ZA
RAČUN POMOČI DRŽAVE OHIO

VOLTAGE CONVERTERS

for foreign travel all over the world. Za vaš brivski aparat, li-laknik, vžigalnik in prenosni sušilnik. Pošljamo po vsah ZDA in Kanadi.

BRODNIK BROS.

16015 Waterloo Rd.

Cleveland, Ohio 44110

(96-99)

GRADIM, POPRAVLJAM, BARVAM

Gradim prizidke, nove gara-že, izvajam popravila in ples-kam. Delo dobro in po ugodni ceni.

MARIJAN PUHELJ

850 E. 256 St., Euclid

telefon 731-2644

(96, 98, 99, 102, 103)

V NAJEM

oddam, 3-sobno neopremljeno stanovanje s kopalnico poštene osebi, po želji garaža. Kličite 361-0989 po 4. uri popoldne.

(96-101)

HIŠA NAPRODAJ

7-sobna, dve kopalnici, klet in garaža, na Hecker Avenue. Ce-na zmerna. Kličite 696-0289.

(96-97)

BREZ DOMA

Hektor Malot

Cas je hitro bežal. Še četr ure, še pet minut in ločiti se bomo morali. Ali se bo Lizika še spomnila name?

Ko se je kočija ustavila pred vrati, je mala stekla iz tetine sobe in mi pomignila, naj grem z njo na vrt.

"Lizika!" jo je poklicala teta. Deklica se ni zmenila zanj in je hitela svojo pot.

V vrtovih cvetličarjev in zelenjadarjev je ves prostor skrbno izrahljen in nobena rastlina ni v njem samo za okras. V našem vrtu pa je rasla krasna vrtnica, ki je nismo odstranili, ker je stala prav v kotu in ni bila v napoto.

Lizika je krenila tej vrtnici, utrgala vejico, na kateri sta bila dva popka, jo razdelila na dvojce in mi dala enega. Kako revne so besede v primeri z govorico pogledov! Kako hladne in prazne so!

"Lizika, Lizika!" je klicala teta.

Prtljaga je bila že naložena.

Vzel sem harfo in poklical Kapija. Ko je pes zagledal glasbilo, je začel skakljati okrog mene in veselo lajati. Uganil je, da se bo za naju zopet začelo nekdanje življenje, ki njega nikakor ni plašilo. Veselil se ga je, ker je pač rajši prosto tekal po široki cesti, kakor pa da je moral biti zaprt v hiši.

Prišel je čas slovesa. Teta ga je skrajšala. Velela je Štefki, Alekseju in Benjaminu, naj se dejo na voz, meni pa je dejala, naj ji dam Liziko na kolena. Ker pa sem ostal nepremično in kakor brez zavesti ob vozu, me je narahlo pahnila stran in zaprla vratca.

"Naprej!" je dejala.

Kočija je oddrdrala. Skozi solze sem videl, da se je Lizika sklonila skozi okno kočije in mi z roko poslala poljub. Nekaj trenutkov pozneje je voz zavil okrog vogala in nisem videl več drugega kakor oblak prahu.

Stal sem dolgo časa, ne da bi se premaknil, naslonjen na harfo. Kapi je sedel poleg mene.

Teta je prosila nekega soseda, naj zaklene hišo in izroči ključce novemu lastniku. Njegov prihod me je zdramil iz otopenosti.

"Ostaneš tukaj?" me je vprašal.

"Ne, odhajam."

"Kam si namenjen?"

"Naravnost po cesti."

Vidno sem se mu zasmilil. Prijel me je za roko in dejal:

"Če hočeš, lahko ostaneš pri meni, seveda brezplačno. Pozneje morda boš tudi kaj dobil."

Zahvalil sem se mu.

"Kakor hočeš. Želel sem ti pomagati. Srečno pot!"

Odšel je. Kočije ni bilo več. Hiša je bila zaprta. Dvignil sem harfo na ramo. Ob tej kretnji, ki je bila Kapiju dobro znana, se je pes dvignil in me pozorno pogledal.

"Pojdiva Kapi!"

Razumel me je. Začel je veselo lajati.

S težavo sem odtrgal pogled od hiše, kjer sem srečno preživel dve leti in kjer sem mislil, da bom ostal za vedno. Sonce je stalo visoko na nebu, vreme je bilo krasno. Niti malo ni bilo podobno tisti ledeni noči, ko sem se ves izmučen in izčrpan zgrudil na prag te hiše.

Ti dve leti sta bili torej le odmor. Znova sem moral na pot. A ta odmor je blagodejno vplival name. Nabral sem si novih moči. Toda več kot moč, ki se njo čutil v svojih udih, je bilo vredno prijateljstvo, ki mi je napolnjevalo srce. Nisem bil več sam na svetu. Imel sem v življenju cilj: hotel sem pomagati in delati veselje tistim, ki sem jih ljubil in ki so me ljubili.

Novo življenje se je odpiralo pred menoj.

Naprej!

Naprej!

Ves svet je bil odprt pred menoj. Lahko bi usmeril svoje korake na sever ali na jug, na vzhod ali na zahod, kakor bi se mi pač zljubilo. Čeprav sem bil še otrok, sem postal sam svoj gospodar.

Koliko je otrok, ki si mislijo: "Oh, ko bi mogel delati, kar bi hotel! Kako lepo bi bilo, če bi bil prost in sam svoj gospod!" Kako zelo hrepenijo po dnevu, ko bodo postali prosti . . . in bodo mogli delati neumnosti. Jaz pa sem si mislil: "Oh, ko bi imel nekoga, ki bi mi svetoval

in me vodil!"

Med temi otroki in menoj pa je bila usodna razlika. Če taki otroci naredijo kako neumnost, imajo za seboj nekoga, ki jim proži roko in jih zopet dvigne. Jaz pa nisem imel nikogar; sam bi se moral dvigniti, če bi padel. Zavedal sem se, kako usodni lahko postanejo taki padci, in prav zato sem se tako zelo bal.

Kljub temu, da sem bil še tako mlad, me je trpljenje tako preskusilo, da sem bil mnogo previdnejši, kakor so navadno otroci mojih let. Te skušnje pa pa so me stale zelo drago.

Preden sem se odpravil na pot, sem hotel iti obiskati tistega, ki mi je v zadnjih letih nadomestoval očeta. Ker me teta ni hotela vzeti s seboj, ko je odvedla otroke k očetu, sem moral iti pač sam in se posloviti od njega.

Čeprav nisem bil nikoli v ječi

dolžnikov, sem zadnje čase tolikokrat slišal govoriti o njej, da me ni skrbelo, da bi je ne našel. Šel bom po Magdalenski cesti, ki sem jo dobro poznal, tam pa bom vprašal, kje je zapor. Če so ostali otroci smeli videti očeta, ga bom nedvomno mogel videti tudi jaz. Saj sem tudi jaz njegov otrok. Kako zelo me je ljubil!

Nisem si upal skozi Pariz s Kapijem, ki bi prosto tekal za menoj. Kaj naj bi rekel stražniku, če bi me ustavil? Izmed vseh stvari, ki sem se jih bal iz izkušnje, je bil strah pred stražniki največji. Nisem še pozabil Toulousa. Pritrdil sem torej Kapiju vrveco za vrat, kar pa mu je bilo silno neprijetno, ker se mu je to zdelo nedostojno za dobro izučenega in modrega psa, kakršen je bil on. Vodeč ga na vrvici, sem krenil proti ječam v Chichyju.

Mnogo žalostnih stvari je na svetu, ki človeku napolnjujejo dušo s temnimi mislimi. Po mojem mnenju pa je zapor najstrašnejša in najžalostnejša. Pred vrati ječe človeka pretrese groza bolj kot pred grobom. Mrtvi, ki jih pokriva zemlja, ne čutijo nič več, jetniki pa so živi pokopani.

Obstal sem za hip pred temi strašnimi vrati, kakor da bi se bal, da se ne bodo nikdar več odprla, če se zapro za menoj.

Zazdelo se mi je, da je zelo težko priti iz ječe. Nisem pa vedel, da tudi ni lahko priti vanjo. Iz lastne skušnje sem to spoznal. Ker se pa nisem pustil odgnati, se mi je končno le posrečilo priti do tistega, ki sem ga iskal.

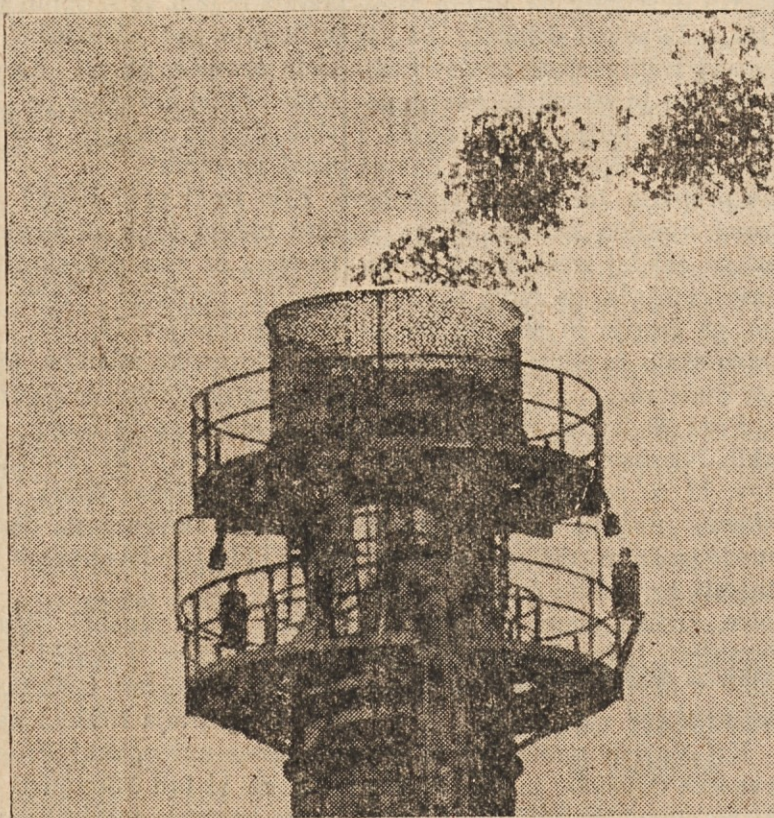
Vstopil sem v govorilnico, kjer ni bilo nobenih železnih pregrad, kakor sem si bil domišljal, in kmalu nato je vstopil oče, ki ni nosil verig.

Ameriška Domovina prva dva tedna v juliju ne bo izšla zaradi počitnic svojega osebja

V tiskarne Ameriške Domovine je en sam tiskar, en sam ročni stavec in sestavljač strani poleg treh strojnih stavcev. Ameriška Domovina ima samo enega urednika za celoten slovenski del, ki je istočasno tudi bralec krtačnih odtisov. Da morejo ti dobiti vsaj dva tedna oddiha na leto, na žalost ni druge možnosti kot izdajanje lista za ta čas prekiniti.

Ameriška Domovina zato od 3. do 17. julija 1978 ne bo izšla.

Vse, ki imajo kaka nujna sporočila, sestavke, napovedi in vabila za prireditve in nastope v juliju, prosimo, da te pošljejo v objavo tako, da bodo najkasneje 28. junija zjutraj v urednikovih rokah, če hočejo, da bodo objavljeni še pred počitnicami.

Mi smo skoraj odpravili običajno kajenje

Izdelava jekla je obsežen, zapleten in umazan postopek.

Vse o tem je tako velikansko, da skoraj onemogoča opis.

Osnovna kisikova peč pri polnjenju s tekočim železom.

Vzemimo to osnovno kisikovo peč (BOF na kratko). Jeklo izdeluje s pihanjem kisika v mešanico tekočega železa in jeklenih odpadkov.

Ta postopek pa ustvarja tudi pline, ki vsebujejo tudi nezaželeni soproduct, imenovan železni oksid. Splošno je ta znan kot rdeči prah.

Visoko tehnološko čiščenje.

Jasno, naloga izdelovalca jekla je preprečiti, da bi ta rdeči prah šel v zrak.

Z namenom dosege tega smotra je Republik Steel namestila zapleteno napravo za nadziranje okolja, imenovano zadržano izgorjevanje (SC sistem).

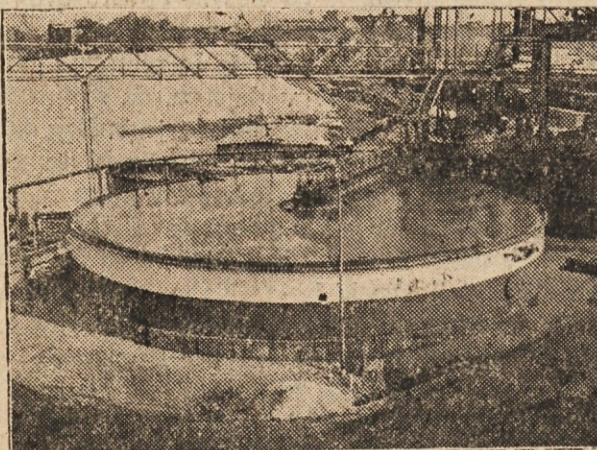
Ta ogromna naprava opravlja svojo nalogo s tem, da vleče umazane pline pri nastajanju jekla skozi posebni štečni sistem in odstranja tako 99.9% rdečega prahu iz plinov.

Najprej plin, nato voda.

Plini so odstranjevani z močnimi curki vode, ki odstranjujejo drobce

prahu. Nato očiščeni plini zgorejo na vrhu dimnika. Tako, kar vidite prihajati iz dimnika, je čist, moder plamen ali plinska perjanica.

Preko 120 milijonov kubičnih čevljev plinov je očiščenih dnevno. To nam pusti 3 milijone galonov umazane vode dnevno.

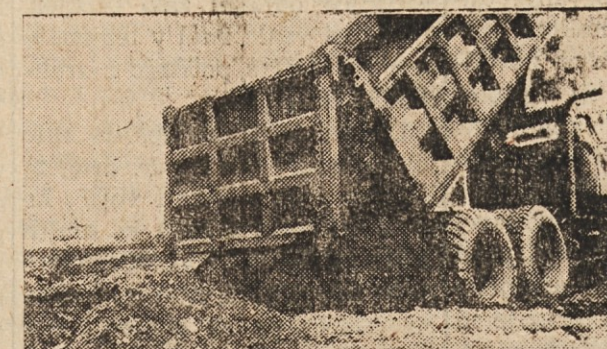
Eden od dveh tankov za čiščenje vode za sistem BOF.

Umazana voda teče nato po ceveh v veliko napravo, kjer so drobci prahu ločeni iz nje v velikanskih tankih za ta postopek.

Večina očiščene vode je odvedena nazaj v sistem. Ostanek je vrnjen v Cuyahoga reko čistejši, kot je bil, predno je bil iz nje vzet.

Mi spremenimo dnevno dim v 200 ton zasipnega gradiva.

Končno so drobci prahu, ki so bili odstranjeni iz plinov in nato iz vode, zbrani v gosto blato in odpeljani za zasipanje. Dnevno 200 ton.

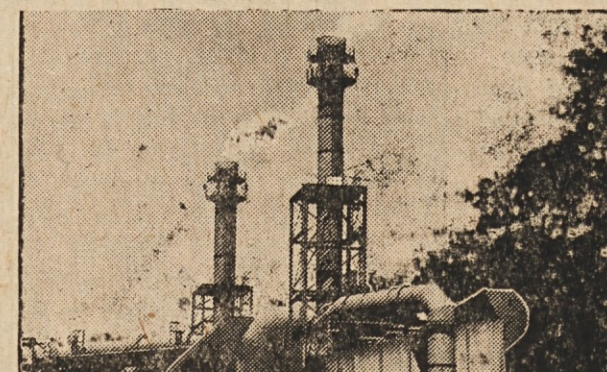

Dnevno zbirajo tovore gostega blata za polnjenje.

Velika in draga rešitev.

Republic's SC sistem je visok preko 20 nadstropij in sta bili za njegovo postavljanje potrebni nad dve leti. Stal je preko \$40,000,000. Skoraj dvakratno ceno novega State Ohio poslopja v Clevelandu.

SC sistem opravlja velikansko delo, ko ohranja zrak in vodo čisto pri naših osnovnih kisikovih pečeh, kjer izdelujejo surovo jeklo ves čas.

Dimnika našega SC sistema.

SC sistem je samo ena izmed mnogih izboljšav okolja, ki jih je uvedla Republic v svojih obratih v Clevelandu.

Naravno, to je za nas važno. In tako za vsakogar, ki živi v Clevelandu.

Republicsteel
Mi vsi živimo tu.